1893 — 1963
70-ліття видання і служби своєму народові та правді

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РЕДАКЦІЯ і АДМІНІСТРАЦІЯ: "SVOBODA", 81-83 GRAND ST. JERSEY CITY 3, N. J. HEnderson 4-0237, HEnderson 4-0807, УНСоюз: HEnderson 5-9740. Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125, УНСоюз: BArcly 7-9337

РІК LXX. Ч. 173. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 12-го ВЕРЕСНЯ 1963 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, SEPTEMBER 12, 1963 No. 173. VOL. LXX.

ГУБЕРНАТОР АЛАБАМИ ПІДПОРЯДКОВУЄТЬСЯ ЗАКОНОВІ В СПРАВІ ШКІЛЬНИЦТВА

Президент ЗДА Джан Ф. Кеннеді — Губернатор Алабами Джордж С. Воллес

Бірмінґгам, Алабама. — 10-го вересня 20 негритянських учнів навчалися в школах, де досі були тільки білі учні, і цим способом об'єднано школи для білих і негритянських учнів в містах Бірмінґгемі, Мобіле і Тускіґі. Школа в Ґантсвіллі була інтегрована ще 9-го вересня, бо губернатор Алабами Джордж С. Воллес не протиставився цьому. При школах в трьох вище згадних містах губернатор поставив був варту з Крайової Ґвардії, яка не допускала до шкільних будинків. Президент Кеннеді видав наказ про сфедералізовання Крайової Ґвардії, і внаслідок того ґвардисти перестали бути під командою губернатора а перейшли в розпорядження федерального уряду. Ті самі ґвардисти, які 9-го вересня мали недопускати до шкільних будинків чорних школярів, 10-го вересня мусіли дбати про те, щоб ніхто не спиняв тих самих школярів від входу до шкіл. Губернатор Воллес на окремій пресовій конференції заявив, що „він не може боротися голими руками проти баґнетів" і тому припиняє боротьбу, подібно, як це було в червні цього року, коли він мусів погодитися на прийняття до Алабамського університету двох негритянських студентів, бо сфедералізована Крайова Ґвардія це йому наказала. Справу десеґреґації шкіл в цих трьох містах Алабами розв'язав президент Кеннеді цим способом, що підписав два накази. Один до губернатора Воллеса, щоб не вмішувався до заряджень суду в справі інтеґрації шкіл, а другий про федералізацію тих ґвардистів, яких Воллес вислав на те, щоб не допускали негритянських школярів до шкіл із білими учнями. Об'єднання шкіл відбулося, але деякі батьки невдоволені з нього, і забрали своїх дітей із шкіл, і внаслідок цього в першому дні навчання фреквенція учнів в деяких школах зменшилася на 90%. Коли дві негритянські учениці увійшли до середньої школи (ґай скулу) Вест Енд, то білі учні й учениці стали залишати шкільний будинок та на шкільній площі демонстрували проти президента Кеннеді, проти негрів та хвалили Воллеса. Поліція наказала цим школярам іти до кляс, або залишити шкільну площу. Деякі білі батьки заохочували учнів до демонстрацій та закликали тих учнів, що залишилися в школі, щоб приєдналися до демонстрантів. Губернатор Воллес заповів, що він старатиметься законним способом уневажнити рішення Найвищого Суду ЗДА з 1954-го року про об'єднання шкіл.

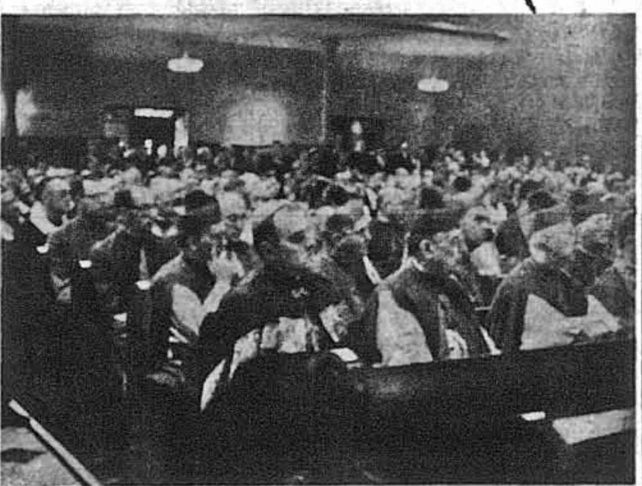
До військової служби покликуватимуть тільки неодружених — зарядив Президент

Вашинґтон. — Президент Кеннеді 10-го вересня зарядив, щоб до військової служби покликувати тільки неодружених юнаків. Це зарядження є важне від дня його оголошення, і вже 10-го вересня звільнені були деякі новобранці, що вже були взяті до служби в армії. Згідно з цим зарядженням коло 340,000 молодців у віці від 19 до 26 років з звільнені з військової служби, бо вони є одружені. Пересічно місячно покликували до служби в армії коло 6,000 рекрутів, бо інші роди збройних сил (летунство, фльота й морська піхота мають досить добровольців). Тепер до військової служби покликуватимуть тільки неодружених у віці від 19 до 26-ох років але неодружені мусять бути уже перед тим, поки дістане карту покликання. Президент видав це зарядження тому, що числа тих, що можуть бути покликані до військової служби, виносить 1,700,000, з того коло 20 відсотків є одружені. Президент бачив, що великий відсоток одружених був покликуваний до служби в армії, а неодружені чекали на свою чергу, тому Президент вирішив, щоб до служби в збройних силах покликувати тільки тих, що є неодружені.

УКРАЇНСЬКІ ВЛАДИКИ І ДУХОВЕНСТВО ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У ВРОЧИСТІЙ ІНСТАЛЯЦІЇ ПРЕОСВ. СТЕПАНА КОЦІСКА, ЯК ПЕРШОГО ЄПИСКОПА НОВОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЕПАРХІЇ СХІДНЬОГО ОБРЯДУ В ПАССЕЙКУ

Пассейк, Н. Дж. — Митрополит Української Католицької Церкви в ЗДА ВПреосв. Кир Амвросій Сенишин та Преосв. Кир Йосип Шмондюк зі Стемфорду, Преосв. Кир Ярослав Габро з Шикаґа і Преосв. Кир Ізидор Борецький з Торонта, як і численне українське католицьке духовенство з ближчих і дальших парафій та католицькі владики і священики римського обряду взяли участь у врочистостях інсталяції Преосв. Кир Стефана Коціска, як першого єпископа новоствореної католицької епархії візантійського обряду в Пассейку минулого вівтірка, 10-го вересня. Сам акт інсталяції, що відбувся в тепер уже катедральному храмі св. Архангела Михаїла, перевів апостольський делеґат у ЗДА, Архиєпископ Еґідіо Ваньоці. Нова католицька епархія візантійського обряду була створена декретом Апостольської Столиці з 30-го липня ц. р. До того часу церкви і парафії, які входять в склад нової епархії, належали до юрисдикції Преосв. Кир Николая Елька в Питсбурґу. Ця епархія, як і новостворена в Пассейку, охоплюють церкви, що ще вживають давньої назви карпатських русинів, але своїми відправами й обрядами нічим не різняться від українських католицьких церков. Врочистості інсталяції почалися в заповненій по береги духовенством і вірними катедри традиційним привітом хлібом - сіллю Апостольського Делеґата та нового Єпископа. Опісля була прочитана Папська Булля про встановлення нової епархії та призначення для неї першого єпископа та відбулася церемоніяльне приречення вірности новому епархові підпорядкованих йому священиків. Після інсталяції Преосв. Кир Стефан Коціско відправив Святу Літурґію в асисті духовенства, а проповідь виголосив англійською мовою Апостольський Делеґат, підкреслюючи красу візантійського обряду. Після церковних відправ відбувся бенкет у пошану новоінсталь льованого Владики.

Преосв. Кир Стефан Коціско під час інсталяційних врочистостей.

Владики, духовенство та вірні обидвох візантійського і римського обрядів виповнили вщерть катедру св. Михаїла під час інсталяційних врочистостей в Пассейку. Перший у першому ряді сидить Преосвященний Кир Йосип Шмондюк, єпископ Стемфорду.

Появилася нова повість Софії Парфанович п.н. „На схрещених дорогах"

Шикаґо. — Відома українська письменниця й лікарка Софія Парфанович видала тут власним накладом нову свою повість п. н. „На схрещених дорогах". В повісті, що є насправді мистецьким репортажем, розповідається про долю й переживання українських людей, закинутих на примусові роботи до гітлерівського райху, і в дальшому про переживання українських переселенців і втікачів в Австрії та в Німеччині, не тільки про тих, що повернулися на Україну добровільно чи вивезені насильно, але й про тих, що вибрали шлях вигнання й залишилися на Заході. Хоч і написана в белетристичній формі, ця повість є важливим документом до історії української еміграції післявоєнного часу. Книжка попереджена „Творчою сильветкою авторки", що її написав Володимир Несторович. Надрукована на доброму папері, в гарній твердій оправі, оформлений В. Грицаєм, книжка нараховує 417 сторінок. Софія Парфанович відома як авторка виданих уже на еміґрації повістей, збірок оповідань і спогадів, між ними „Інші дні", „Загоріла полонина", „Київ у 1941 році", „Люблю Діброву", „Вірний приятель".

Франція не хоче вплутати себе у складні відносини у В'єтнамі

Париж. — Американські обсерватори у Парижі мають враження, що керівні французькі чинники не хочуть, щоб Франція вмаверувала себе або у війну проти комуністичних партизанів у Південному В'єтнамі, або у ролю посередника з одного боку між Америкою і режимом Нго Дінг Дієма, з другого — між названим режимом та комуністичним Північним В'єтнамом. Тому Франція буцім-то старається обмежитись до словесних заяв без анґажування себе у в'єтнамські справи будь-якими ділами. Загальне переконання таке, що през. Шарль де Голь склав свою заяву з 30 серпня про потребу „з'єдиненого та позбавленого закордонних впливів В'єтнаму" на власну руку, без порозуміння з міністром закордонних справ Морісом Кув де Мурвілем. Якщо та заява — коментують газети — мала на меті тільки вколоти Америку, то вона цю ціль осягнула, але — зрештою — не мала іншого практичного наслідку, як дальше погіршення американсько-французьких відносин. Якщо пані Нго Дінг Нгу, дружина шефа південно-в'єтнамської поліції і головного „дорадника" през. Нго Дінг Дієма, вдорозі до ЗДА з Белґраду, де вона перебуває на міжпарляментарній конференції, вступить до Парижу, то французькі речники готові розмовляти з нею, тим паче, що вона не скриває своїх антиамериканських поглядів. Але будуть обережні з обіцянками щодо будь-якого активного заанґажування Франції у таємних відносинах.

Адвокат Доновен про виміну „мирових закладників" із СССР

Ню Йорк. — Бруклинський адвокат Джеймс Б. Доновен, який з успіхом переговорював із кубинським диктатором Кастром про звільнення з неволі кубинських полонених, заявив, що він в найближчому році 22-го червня поїде до Женеви в Швайцарії, щоб там переговорювати з представниками СССР про виміну так званих „мирових закладників", або „оборонців миру". Спочатку мала б відбутися виміна від 30 до 50 осіб, між якими були б і найближчі свояки високопоставлених осіб. Адвокат Доновен пригадує, що він в квітні ц. р. їздив на Кубу із своїм 18-річним сином, і це зробило велике враження на Кастра, який набрав довір'я до представника ЗДА, що не побоявся прибути на Кубу із своїм сином. З Доновеном мали б їхати до Женеви ще протестантський священик сина губернатора Нелсона А. Рокефеллера Роберт Пірсон і професори Мишиґенського університету Дж. Д. Зінґер та Анатол Рапапорт. Виміна „закладників миру", гадає адвокат Доновен є жестом довір'я, потрібного до теплішших взаємин між ЗДА та СССР.

Ґолдвотер вимагає, щоб ЗДА вишколювали кубинських втікачів для визволення Куби

Клівленд, Огайо. — Арізонський сенатор Беррі Ґолдвотер, який є найповажнішим республіканським кандидатом на президента в 1964-му році, заявив на пресовій конференції, що ЗДА повинні допомогти кубинським втікачам вишколюватися в тій цілі, щоб вони самі могли визволити Кубу від Кастрового комуністичного режиму. Але Ґолдвотер казав, що американські збройні сили не сміють вмішуватися в ту боротьбу, і що кубинські втікачі мусять зорганізувати один ексільний уряд замість теперішніх еміґрантських груп. Ґолдвотер казав, що справа Куби буде одною з виборчих проблем в 1964-му році, і що вся закордонна політика президента Кеннеді буде гостро критикована. На думку сенатора нюйоркський губернатор Нелсон А. Рокефеллер погодиться підтримувати того кандидата, якого найменує Конвенція. Ґолдвотер твердить, що консервативний кандидат переможе Кеннеді в 1964-му році.

В Римі буде відзначене 90-річчя НТШ і 40-річчя Українського Богословського Т-ва

Рим. — Наукове Товариство ім. Шевченка, Українська Вільна Академія Наук і Українське Богословське Наукове Товариство разом із Українським Вільним Університетом відбудуть свою спільну Наукову Конференцію для відзначення 90-річчя НТШ і 40-річчя УБНТ в днях 18-20 жовтня 1963 в приміщеннях „Мондо Міліоре" і Рокка ді Папа біля Риму. В конференції візьмуть участь: о. протоархимандрит о. д-р Атанасій Великий, о. д-р Іван Гриньох, проф. д-р Наталія Василенко-Полонська, д-р Богдан Микитюк, о. д-р Ізидор Патрило, ЧСВВ, проф. д-р Олександер Кульчицький, проф. д-р Володимир Янів, о. д-р шамбелян Іван Хома, о. д-р шамбелян Мирослав Марусин, д-р Павло Цимбалістий, д-р Кирило Митрович, проф. д-р Юрій Бойко, о. д-р Іван Тилявський, Селезіянин, д-р Дмитро Бучинський, дир. Степан Шах, проф. д-р Петро Курінний, мист. Святослав Гординський, проф. д-р Василь Ленцик, інж. Аркадій Жуковський, д-р Богдан Казимира, о. д-р Михайло Ваврик, о. д-р Михайло Пришляк, Селезіянин, д-р Василь Федорончук. Перед цією спільною науковою конференцією відбудуться в тому ж самому місці в днях 12-16 жовтня ц. р. Студійні Дні Українського Християнського Руху, присвячені трьом головним проблемам: 1. роля мирян в житті Церкви, 2. український мирянин у житті спільноти в діяспорі і 3. міжнародна дія українських мирян за кордоном. З окремими доповідями на ці теми виступлять: проф. д-р В. Янів, проф. д-р О. Кульчицький, д-р В. Федорончук, проф. д-р Петро Зелений, д-р Павло Цимбалістий, д-р Д. Бучинський, п. В. Лосічко, мгр. В. Калваровський, ред. М. Добрянський, інж. К. Митрович, о. д-р І. Гриньох, інж. А. Жуковський, д-р Маркіян Заяць, проф. д-р В. Кубійович, мгр. Дарія Ребет, д-р Атанас Фіголь, д-р Мирон Коновалець, ред. Олег Штуль, проф. Євген Ґловінський, інж. Дм. Андрієвський, ред. Микола Лівицький і о. проф. д-р І. Назарко.

СССР ніби-то „перестеріг" ЗДА щодо Куби — твердить Кастро

Гавана. — Кубинське радіо подало вістку з урядових джерел, що совєтський уряд „перестеріг" Америку, що він „не толеруватиме" дальших рейдів кубинських втікачів-революціонерів проти режиму Фіделя Кастра і що такі рейди можуть штовхнути світ „над беріг атомової війни". Таку совєтську заяву ніби подано в радіо - передачі з Москви еспанською мовою. Однак у Вашинґтоні ніякої подібної совєтської ноти не отримано ані нічого взагалі про такий новий совєтський крок у користь Куби не відомо. Американські коментатори вбачають у цій подвійній грі Москви її лявірування поміж бажанням зберегти „приязнь" з Кубою Кастра та водночас не загострювати відносин з Америкою. На самій Кубі дійсно збільшилась діяльність революційних противників кастрівського режиму. Підпільна радіостація на Кубі подала вістку про здобуття партизанами військової станиці в Арройо Бляндо у провінції Оріенте, при чому мало згинути 70 кубинських міліціонерів, а 15 піддалися. Кубинські партизани розстріляли командантів тієї станиці капітана Абрагама Менедеза. Також летунська атака партизанів на велику цукроварню, переведена в минулу неділю, мала успіх: 5 скинених туди доморобних бомб знищили цукроварню до того ступеня, що вона не може відновити її продукцію.

РАСК ПОРУЧАЄ ДАЛЬШІ РОЗМОВИ З СССР

Маямі Біч. — Державний секретар Дін Раск, промовляючи на конвенції Американського Леґіону в Маямі Біч, поручав ведення дальших розмов з Совєтським Союзом, але водночас підкреслив, що головною перешкодою для цього становить нинішня Куба. Раск звернув увагу, що „неприйнятливими і недискусійними" є однаково совєтське вторгнення на американський континент, як теж втручання теперішнього кубинського режиму в життя інших латино - американських країн. Зрештою, Раск бачить багато справ, що про них можна б переговорювати з Совєтами. Він назвав конкретно: забезпека проти війни внаслідку випадку, поганого розрахунку чи несподіваної атаки; сповільнення продукції зброї і деяку редукцію у збройних силах із відповідною контролею; порозуміння щодо таких конфліктів, як Берлін; скріплення мирових сил в Об'єднаних Націях; свобідніша виміна інформацій та людей між СССР і його европейськими сателітами з одного боку та ЗДА з другого. Дін Раск з признанням ствердив, що Совєти припинили заглушування радіопередач „Голосу Америки". Далі, Раск поручав спільну американсько - совєтську кампанію проти недуг, природних катастроф, бідности й ігноранції, як теж засереження сил і можливостей для мирного використування космічного простору. Щодо Куби, то державний секретар переконаний, що тамошній комуністичний режим лягає щораз більшим тягарем однаково на кубинський нарід, як і на СССР, на державу, що мусить постійно помагати Кубі. „Розчарування режимом Кастра — казав Дін Раск — поширюється на Кубі та між недавніми ще звеличниками Кастра". Проте Дін Раск зажився проти застосування сили проти Куби Фіделя Кастра з уваги на можливі наслідки такої інтервенції. Однак він запевняв, що Америка вживе „всіх інших допускальних заходів для вможливлення вільному кубинському народові зайняти знову належне йому місце в сім'ї народів західньої гемісфери". Д. Раск виступив теж проти великого зменшення закордонної допомоги, яке було б „легкодушним актом односторонного роззброєння".

Москва закидає Пейпінґові „хуліґанство", — Пейпінґ Москві — поширення брехні

Москва. — Совєтсько-китайський діялог продовжується, приймаючи щораз гострійший тон і зміст. Совєтський уряд передав комуно-китайському ноту з протестом проти пачкування службовим персоналом швидкого потягу Пейпінґ-Москва забороненої в Совєтському Союзі літератури у російській мові. Мовляв, багато такої пачкованої літератури перехоплено на кордонній совєтсько-монгольській станції, після чого китайська залога потягу саботувала його від'їзд, подавала фальшиві червоні сиґнали і переводила інші подібні „хуліґанські" вчинки. Водночас „Правда" закинула Китаєві, що він фортифікує сусідню провінцію Сінкіянґ проти СССР. З другого боку комуно-китайський пропаґандивний апарат закидає, що „Хрущов і йому подібні впали так глибоко, що вони не цураються говорити брехні, щоб обманювати нині совєтський нарід, пантеличити світову опінію та викликати протикитайські настрої". Під отакими брехнями китайські комуністи поручають третю світову війну, як засіб для перемоги комунізму. Китайці твердять, що вони „тільки" поручають підтримування „визвольних і революційних рухів", а не великі війни, а це ніби велика різниця, що її Москва свідомо не хоче бачити.

Ґана погрожує перетворенням Південної Родезії у „другий Альжир"

Об'єднані Нації. — Рада Безпеки Об'єднаних Націй займається тепер — внаслідку скарги 32-х азійсько - африканських держав проти ніби то таких відносин в Південній Родезії, які загрожують світовому мирові справою обох дезія, що лежить у центральній частині Південної Африки і має несповна 3 і пів мільйони мешканців на простор. 150,000 кв. миль, — була британською колонією. Вона має тепер самоуправу, але азійсько-африканські держави твердять, що несповна 200,000 тамошніх европейців мають в своїх руках направлену владу над автохтонами. Азійсько-африканські країни є проти введеної там конституції, яка ніби має запевнити в Південній Родезії, коли вона стане незалежною, владу білим. Вони закидають Британії, що вона підписала тайний договір з Південно-Африканським Союзом та Португалією, як колоніяльної державами Анґолі й Мозамбіку, що вони мають спільно поборювати звернені проти них рухи автохтонів. Зокрема азійсько-африканські країни закидають Британії, що вона передала до Південної Родезії своє сильне летунство, яке має контролювати величезні простори. Ґана погрожувала, що коли Британія не змінить своєї політики в Південній Родезії, то та країна перетвориться в „другий Альжир", себто матиме спільний повстанський рух.

В АМЕРИЦІ

● **Американські літаки** 9 і 10 вересня привезли по 15 тонн харчів жертвам пожежі лісів в бразилійській провінції Парана. Бразилійський президент Ґуларт із літака оцінював втрати, які спричинили ці пожежі, що одночасно вибухли в 50-ох місцях і спричинили смерть 252-ох осіб та поранення 400 осіб і матеріяльні втрати в сумі 50 мільйонів долярів.

● **Колишній президент** Гаррі С. Трумен, який перебуває на відвідинах у своєї доньки Марґарети Деніелс в Ню Йорку, сказав журналістам, що нюйоркські вчителі „дали злий приклад всім іншим, коли мали страйкувати". Труман казав, що вчителі в Ню Йорку мають найліпші платні в порівнянні з учителями в інших місцевостях.

● **До Мехіко** прибула група кубинських втікачів в числі 95-ох осіб, які захопили моторовий кубинський корабель, вивісили на ньому американський прапор та втекли до Мехіко. Кубинські літаки літали над цим кораблем, але не зачіпали його, думаючи, що це американський корабель.

● **Головний прокуратор** Роберт Ф. Кеннеді заявив, що проєкт уряду в справі охорони громадянських прав може спричинити те, що президент Кеннеді дістане трохи менше голосів в південних стейтах у найближчих виборах. Головний прокуратор виступив в телевізійній заяві і проти тих неґритянських провідників, які йдуть за полосом товпи та допускаються того, що про політику рішає вулиця, а не холодний розум.

● **Нова „Міс Америка"** 21-річна Донна Ексум заявила, що на її думку, так званий „секс апіл" є звичайно перебільшуваний і немає такого значення, як дехто гадає. Нова „Міс Америка" походить із Ель Дорадо в Арконсо. Вона вже була „Княжною домашньої птиці" в своєму стейті, „Королевою лісу" і „Королевою бавовни". Її виміри: 35 — 23 — 35.

У СВІТІ

● **Швайцарські фахівці**, які досліджували причину минулотижневої летунської катастрофи під Цюріхом, в якій згинули 80 пасажирів і залоги, прийшли до переконання, що вже в часі застартування джетового літака типу „Караве́ль" відірвались від літака деякі частини з підвозя і внаслідку, мабуть, спричинили вибух пожежі на літаку.

● **Греція** відкликала закон, за яким до військової служби були зобов'язані також усі греки, які виїхали були за кордон і дістали чужинецьке громадянство. Внаслідку того закону греки на чужині масово відкликали запланованні подорожі до Греції, а чужинецькі амбасади в Атенах мали клопіт, бо грецька влада арештовувала їх громадян грецького роду, які приїхали туди, як туристи.

● **У Токіо** застрайкували були в минулому тижні зорганізовані у власній юнії власники 2.767 публічних купальних домів-лазень, які вимагали, щоб міська управа погодилась на підвищення цін вступу. Половина 10-мільйонового населення Токіо не має дома ванн і всі вони, за прадавнім звичаєм та японським способом життя, щоденно відвідують публічні лазні, що водночас є місцем товариської зустрічі сусідів. Остаточно підвищено дещо ціни для дорослих, залишивши давні ціни для дітей і молоді.

● **Езра Павнд**, 77-літній американський поет, який під час останньої війни жив в Італії і виголошував з фашистських передачах протиамериканські промови, вернувся назад до Італії в 1958 році, після того, як 12 років перебув в шпиталі для умово хворих. Йому закидали державну зраду, але суду не було. В минулому тижні Академія Американських Поетів признала йому нагороду. Він дізнався про це у своїй віллі у Венеції і заповів, що виділить дарунок до ЗДА.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00: six months $7.5;0 three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерсі Сіті і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
Чеки і mony orders виставляти на: "Svoboda"

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Губернатор проти Президента

У зв'язку з початком нового шкільного року постав драматичний конфлікт між губернатором стейту Алабами Джорджем С. Воллесом і президентом Дж. Ф. Кеннеді. Дж. С. Воллес, фанатичний противник практичного расового зрівняння, видав розпорядження, в якому, покликаючись на нібито загрожені права й інтереси білих дітей і „виховного процесу", заборонив переводити шкільну інтеґрацію в алабамських містах Таскіґі, Мобіле і Бірмінґгемі. Раніше ще він закрив народні школи в тих місцевостях, та ще й в Гантсвіллі, не допустивши коло 5 800 білих учнів до шкільної науки, аби тільки не допустити й кільканадцятьох чорних. Все ж у Гантсвілі школу відкрито, — з 4 муринськими дітьми поруч з білими.

Самовільна поведінка губернатора викликала реакцію Президента. У своїй заяві Президент звернув увагу на те, що в цьому шкільному році без ніяких інцидентів інтеґровано 144 школи в 11-ох південних та сумежних з ними стейтах і губернатор Воллес єдиний у цій країні спротивляється виконанню судових присудів. Президент підкреслив, що губернатор Воллес сам дуже добре знає, що не можна довго спротивлятися судам і що президент З'єдинених Держав має конституційний обов'язок дбати за послух судам. Таким чином він прозоро натякнув, що коли губернатор Воллес не змінить свого становища, він, Кеннеді, буде примушений вжити своїх прав зверхника збройних сил. Тому й він „сфедералізував" Національну Ґвардію Алабами.

Ця справа цікава не тільки з погляду боротьби за расову рівність у школах, але й з погляду взаємовідносин між стейтовою і федеральною владою. Найголоснішими прецедентами подібного конфлікту була спроба губернатора стейту Аркензо Орвіла Фобуса не допустити до інтеґрації в школі Літтл Року у вересні 1957-го року і спроба губернатора стейту Міссіссіпі Росса Р. Барнетта не допустити муринського студента до Університету Міссіссіпі в Оксфорді. В обох випадках інтервеніювало федеральне військо, після чого в тих містах настав спокій. Президент Кеннеді безумовно мав рацію, коли твердить, що — видно — алабамський губернатор Воллес, сам колишній суддя, знаючи ці прецеденти, свідомо силував федеральну владу до інтервенції. Чи він робив це в ім'я, так би мовити, чистоти біло-расового принципу, чи з виборчих міркувань, щоб в очах білих громадян Алабами здобути собі авреол героя, — трудно напевно знати. Зате з певністю можна було знати, що у спорі з Президентом ЗДА, найвищим представником федеральної влади, він програє, так само, як програли названі вгорі губернатори стейтів Аркензо і Міссіссіпі. Вони вичерпали всі можливі засоби, щоб протидіяти інтеґрації. Але, вичерпавши їх, скорилися перед доконаним фактом, що його створили спершу Д. Д. Айзенгавер, потім Дж. Ф. Кеннеді. Услід за ними пішов тепер Воллес.

Расові суперечності в Америці мають великий відгомін у світі, бо їх зручно використовує комуністична пропаґанда для своїх цілей: показувати „кривди" меншинних груп в Америці та відвертати цим увагу від совєтської невольницької системи. Тим часом, навіть ці жалюгідні події, які відбулися тепер в Алабамі, тільки підкреслюють незрівняні американські вольності в порівнянні з терористично - колоніяльною совєтською системою. Легко можна собі уявити, що сталося б, наприклад, не з губернатором, але „прем'єром" „суверенної республіки" України чи Білорусі, якби вони поважилися на подібний спротив владі в Москві.

Пейпінґ і „втрачені землі"

З комунокитайськими ревеляціями щодо совєтської змови, спрямованої на відірвання від Китаю частини провінції Сінкіянґу, конфлікт між Москвою і Пейпінґом поширився з ідеологічної і расової сфери уже також у площину територіяльного спору. Цей спір не новий: він має глибоке коріння в понадсторічній історії напружених і дуже часто ворожих взаємин між російським, царським, а тепер червоним, імперіялізмом та імперією Великого Китаю, що колись охоплювала територію майже вдвоє більшу, як тепер.

Протягом багатьох десятиріч російсько-китайські взаємини визначалися як стан війни. Використовуючи слабість і роз'єднання китайських володарів, Росія, в першу чергу, а за нею й інші европейські держави відривали від Китаю щораз нові території і країни, роблячи з них свої колонії, мандати і губернаторства. Ще в половині XIX сторіччя царська Росія своєю аґресією і договорами анектувала велетенські простори, що належали до Китаю, в тому числі 500 000 квадратових миль Середньої Азії, де живе тепер понад 10 000 000 населення. Рівночасно з тим царська Росія добилася інкорпорації у свою імперію далекосхідних азійських земель, включно з басейном ріки Амур і навіть Сахаліном, що припали були Росії внаслідок Айґунського договору 1858 року і Пекінського договору 1860-го року. Ще перед тим, 1808-го року, Росія окупувала Сахалін. Крім цих територій, Китай втратив в користь західніх держав або Японії такі країни, як Бірма, Ляос, Сіям, В'єтнам, Камбоджа, Малаї, Корея, Формоза й інші острови Тихого океану.

Не зважаючи на спільну комуністичну ідеологію і „комуністичну солідарність", а то й „дружбу", що постала була між спадкоємцями царської імперії, кремлівськими червоними самодержцями, і володарями так званої Народної Республіки Китаю, китайський комуністичний режим не забув про втрачені в користь Росії території і не зрікся своїх претенсій до них. У березні цього року в спеціяльній декляраціі Пейпінґ проголосив, що він не вважає зобов'язуючими для себе всі дев'ять договорів, якими Китай був примушений відступити частини своєї території різним европейським й азійським державам, в тому числі всі договори, що їх накинула Росія силою Китаєві.

Яскравим виявом претенсій Пейпінґу до всіх цих територій може бути опублікована ще 1954-го року в китайському підручнику історії політична мапа з позначеними на ній колишніми й теперішніми китайськими кордонами. На цій мапі комунокитайці заявляють свої претенсії до майже всієї совєтської Центральної Азії з Узбекістаном і Ташкентом, з Казахстаном і його столицею Алма Атою, з совєтською Киргизією, до цілого Зеленого Клину з Хабаровськом і Владивостоком, і навіть до Сахаліну, який тепер в цілості належить до СССР. На півдні червоний Китай заявляє свої претенсії на частини індійської території, Непаль, Бутан, Бірму й інші країни та острови південно-східньої і східньої Азії, включно з Тайваном і Кореєю.

Ведена комунокитайцями протягом десятиріч війна за Корею, підтримування в'єтнамських і ляоських комуністів, мілітарна інвазія на спірні індійсько - китайські території — все це доводить, що Пейпінґ не забуває своїх втрачених територій і з чисто китайською терпеливістю і консеквенцією старається їх привернути всіми можливими засобами.

НАДІЯ НА КУКУРУДЗУ

Збирання озимих і ярих культур в Україні, практично беручи, закінчено.

У наших статтях навесні цього року ми висловлювали погляд, що цьогорічні жнива в Україні будуть бідні. Висліди збору зернових — без кукурудзи — потверджують в цілості цей наш погляд.

Це було стверджене також на республіканській нараді начальників виробничих колгоспно-радгоспних управлінь, секретарів парткомів, інспекторів-організаторів і інспекторів парторганізаторів, проведеній ЦК компартії України у Києві 27-го серпня.

Головну доповідь на нараді „Про хід виконання плянів і соціялістичних зобов'язань по виробництву і заготівлі сільсько - господарських продуктів, про підготову до зимівлі худоби і завдання по вирощуванню високих врожаїв у 1964-му році" виголосив перший заступник голови Ради Міністрів УССР і міністер виробництва і заготівель сільськогосподарських продуктів, Кальченко, а на закінчення наради виступив перший секретар ЦК компартії України, Шелест.

Кальченко у своїй доповіді ствердив:

„У зв'язку з пересівом озимих на великих площах обсяг сільськогосподарських робіт в Україні цього року значно збільшився.

„Темпи підвищення врожайности зернових культур ще не відповідають завданням, що їх поставив 22-ий з'їзд КПСС у збільшенні виробництва зерна.

„У зв'язку з несприятливими умовами погоди, пересівом значної кількости озимих, основною культурою, яка вирішуватиме виконання пляну гуртового збору зерна, стала кукурудза.

„Це вимагає від обласних організацій, виробничих управлінь, керівників господарства особливої уваги і відповідальности за вирощування і збирання її врожаю, щоб перекрити недобір зерна озимих культур". („Радянська Україна з 28-го серпня ц. р.).

Немає, отже, сумніву, що перша частина жнив в Україні, збір зернових, закінчилася невдачею. Зернових культур зібрано менше, ніж заплляновано, значить виконання пляну гуртового збору зерна в Україні цього року під загрозою.

Також і в інших республіках СССР цьогорічний збір зернових був незадовільний, а найкращим доказом цього є факт, стверджений пресою наприкінці серпня, що СССР купує у Канади 6 000 000 бушлів пшениці.

Про те, що хліба в СССР цього року буде менше, ніж треба, свідчать також вміщувані в совєтській пресі статті про те, що зерно і готові хлібопродукти індивідуальні особи згодовують худобі, що багато хліба марнується в ресторанах, їдальнях і санаторіях. Про це і Кальченко і Шелест говорили у своїх промовах, а Шелест назвав ці факти прямо, кримінальними злочинами.

Коли ще додати до цього, що недавно ЦК компартії України і її Рада Міністрів винесли постанову про присуджування перехідних червоних прапорів з видачею високих грошових премій областям і виробничим управлінням за вирощування високих урожаїв озимих культур, головно озимої пшениці, то стає ясно, що справа з вирощуванням озимих стоїть украй незадовільно.

Отже єдина надія в цьому році на кукурудзу.

Одначе, з того, що Кальченко і Шелест говорили на республіканській нараді, виходить, що справа з кукурудзою також нелегка.

Кальченко у своїй доповіді ствердив, що у сіянні і обробітку кукурудзи допущено недоліки в Кіровоградській, Одеській, Харківській, Львівській, Тернопільській, Хмельницькій, Вінницькій та деяких інших областях. А Шелест у своїй промові заявив, що „у зв'язку із загибіллю озимих на великих площах необхідно було зробити все для того, щоб в цих умовах одержати намічений гуртовий збір зерна, проте у багатьох господарствах цього не сталося".

З огляду на все це тяжко буде одержати заплянований збір кукурудзи, навіть якби вдалося зібрати всю кукурудзу вчасно і без втрат.

Здає собі справу з цього і Шелест, коли у своїй промові стверджує:

„Треба закрити щільно канали втрат, розбазарювання і крадіжок врожаю. Багато випадків крадіжок і розбазарювання зерна та іншої продукції, що мають місце в окремих колгоспах і радгоспах, зокрема у Львівській, Полтавській, Луганській, Херсонській, Хмельницькій, Вінницькій, Миколаївській і Донецькій областях".

Яку ж непривабливу картину змальовує Шелест, намісник Москви в Україні! І це сам він змушений признатися, що, після майже 50 років панування комуністів, українські селяни, щоб якось прожити, мусять красти зерно, виплекане власними руками, на своїй — не своїй землі.

Це ствердження є яскравим доказом банкрутства політики комуністичної партії на селі, документом банкрутства партії у її намаганнях виховати нову, „совєтську людину".

(абв.)

Канадійський уряд збільшує пенсії на $10 місячно

Оттава. — Ліберальний уряд прем'єра Лестера Б. Пірсона повідомив, що він пропонує збільшити пенсії на 10 долярів місячно тим старшим особам, які мають по 70 або й більше років. Збільшені пенсії виносили б 75 долярів місячно. Є надія, що цей урядовий проєкт буде прийнятий в Парляменті, бо всі опозиційні партії заявили, що вони підтримають урядову пропозицію. Колишній прем'єр Джан Діфенбейкер заявив, що він внесе пропозицію про ухвалення недовір'я урядові, коли він не постарається про збільшення старечих пенсій. Збільшення пенсій коштувало б державну скарбницю — 115 000 000 долярів річно, і на стільки треба буде збільшити податки. Згідно з урядовим пляном найбільша пенсія для родини виносила б 175 долярів місячно.

Олександер Домбровський

„Збірник на пошану Зенона Кузелі"

Недавно появився в Німеччині „Збірник на пошану Зенона Кузелі' під редакцією ген. секретаря Европейського Відділу НТШ і заразом секретаря Історично - Філософічної Секції загального НТШ — нашого психолога й соціолога, Володимира Янева*).

Цей збірник мериторичною і методологічною сторінкою свого опрацьовання кинув свіжий сніп світла на поодинокі проблеми історичної, етнографічної й мовознавчої ділянок українознавства.

Збірник вийшов на пошану людини, що все своє життя присвятила українській науці. Перша його частина, присвячена науковій і загальногромадській діяльності З. Кузелі, становить окремий розділ історії української науки. Тут сл. пам'яті З. Кузеля представлений в оточенні своїх колеґ і співробітників, як видатний український учений-етнограф та організатор наукової праці, чільний член, а вкінці голова НТШ. Майбутній дослідник історії української науки знайде в першій частині Збірника багато матеріялу, що відноситься до доби між першою і другою світовими війнами, а далі до часу сучасної Діяспори.

Збірник поділяється на три частини: 1) праці й спогади про сл. п. З. Кузелю, 2) праці Філологічної Секції, 3) праці Історично - Філософічної Секції, при чому друга частина ділиться на два підрозділи — етнографію й мовознавство. Думаємо, що етграфія повинна була б знайтися в частині праці Історично - Філософічної Секції, бо етнографія є помічною наукою історії й належить тим самим до історичних наук. Та це технічна справа, яка ні в чому не обнижує вартости Збірника.

До етнографічного підвідділу ввійшли праці, що відносяться до етнографічних елементів у деяких творах української літератури, до нашого побуту, обрядів і фольклору. Деякі розвідки опрацьовані більш або менш в аспекті порівняльної етнографії, тобто з поміччю методу порівнювання етнографічного матеріялу на українському ґрунті з етнографічним матеріялом інших народів минулого й сучасного. Такий метод дослідження знаходимо, зокрема, в розвідці „Культ і символіка сонця у віруваннях українського народу". На спеціяльну увагу заслуговують також опрацьовані у Збірнику деякі моменти нашої обрядовости, що сягають інколи до ранньоісторичних часів.

Порівнюючи з іншими частинами, найменше є праць з мовознавства. Головна тема тут — проблеми формування української мови, а далі дослідження наддністрянського говору, Чернігівщина в формуванні нової української літературної мови й літературна мова українців („русинів" у Юґославії, що поселилися там у 18 і 19 стол.). Крім того вміщена розвідка сл. п. Кузелі про історичний розвиток і сучасний стан українського словництва.

Найбільше праць дострачила для Збірника Історично-Філософічна Секція. Діяпазон цих праць дуже широкий — від проблем археології й ранньої історії до Київської Руси й Гетьманської України. Крім того порушено питання нищення Греко - Католицької Церкви в Мукачівській єпархії в 1949-50 рр., питання української духовости у поетичній візії Шевченка та геогра-

(Закінчення на стор. 3-ій)

*) „Збірник на пошану Зенона Кузелі", Праці Філологічної та Історично - Філософічної Секції за редакцією Володимира Янева, мовний редактор Іван Кошелівець, Записки Наукового Товариства ім. Шевченка, т. 169. Париж — Ню Йорк — Мюнхен — Торонто — Сідней, 1962, стор. VII + 583.

Михайло Прокопів

ПО 56 РОКАХ — НА УКРАЇНІ

(14)

27 - 30 червня ми побували в Київському державному музеї Тараса Шевченка. У цьому музеї є багато кімнат і кожна з них присвячена окремому періодові Шевченкового життя. Перед кожним експонатом нам розповідали про якийсь момент з життя нашого Кобзаря. В одній кімнаті показали тюрму, в якій сидів Шевченко „за решіткою". Всюди на першому пляні портрети російських революціонерів, з якими нібито Шевченко тісно співпрацював, допомагаючи їм у їхній пропаґанді своїми революційними віршами, спрямованими проти царату і царської неволі. В тій кімнаті музейна провідниця запитала, хто з нас має якесь питання, і я тоді поставив запит: чи ті російські революціонери теж писали щонебудь проти царського режиму, а якщо писали, то чому їх не арештували і не заслали так, як Шевченка? Провідниця відповіла мені, ясна річ, російською мовою, що це її „не касается"...

У розмові з поетом Миколою Тарновським ми розпитували його, як йому живеться, де йому краще, в Ню Йорку чи в Києві. Він відповів, що ми повинні це знати й без його відповіді і що він уже звик до нових людей і нового оточення. Помешкання, що його Тарновський займає, складається із двох з половиною кімнат. За нього він платить 6 рублів, а за телефон 3 рублі.

Готель „Україна, в якому ми жили, має 15 поверхів, але елевейтор - вінда в ньому невеликий і погано обслуговуваний. Частіше доводиться виходити власними ногами на вищі поверхи, бо дочекатися з'їзду вінди і своєї черги годі. У вінді вміщається всього три особи, в тому числі оператор і двоє гостей. Готелева служба, що носила наші важкі валізи, нарікала, що ми, американські туристи, не даємо їм ніяких „чайових", тобто по-американськи „тіпів". Ми й справді не давали нікому нічого, бо нас в „Інтуристі" попередили, щоб ми не давали ніде, ні по готелях, ні по ресторанах ніяких грошей „на чай", бо це, мовляв, ображає радянських людей, які не потребують ніякої милостині. Тим часом ми переконалися, що і готелева і ресторанна обслуга дуже радо одержує „чайові" і зовсім цим не ображається.

Київ гарно розбудоване місто, має багато нових будівель, особливо ж на місці тих, що були зруйновані під час війни. На передмістях будують цілі вулиці нових житлових будинків, кажуть, усе з 3-4-5-кімнатними мешканнями. Головні вулиці чисті і їх ніхто не засмічує паперами, як у нас в Ню Йорку. Може це й тому, що в київських крамницях нічого не завивають у папір, а дають так, без опакування.

По більших і менших парках немає цементових доріжок, усюди всипані піском доріжки, і, коли віє вітер, то мете на всі боки порохом. Багато дерев у парках понищені. Вулиці замітають жінки мітлами з довгими держаками і вони теж поливають водою травники та квітники, носячи воду для підливання у — відрах.

Оглядали ми місто, музеї, школи, побували в міській управі. Показували нам також київські церкви, з яких більшість закриті для вірних. По деяких церквах влаштовані музеї, здебільша антирелігійні. Музейним прибиральницям платять мізерну платню — по 30 до 35 рублів на місяць.

Київ прославляють большевики як столицю Української ССР, але української мови тут майже не чути. На вулицях лунає російська мова і більшість усяких написів та плякатів також російською мовою. Де-не-де невеликим друком видніють українські написи. По домах може й говорять люди по-українськи, але на вулицях, по готелях, в установах тієї мови не чути. Зустрічаючись на кожному кроці з російською мовою, я не міг знайти відповіді на питання, чи то в столичному українському місті аж стільки росіян, чи то вже наші українці так зрусифікувалися, що й забули говорити по-своєму.

На вулицях Києва багато людей, але тільки до 9-10 години вечора. Пізніше місто огортає тиша. Усі автобуси, трамваї і метро переповнені. Переїзд коштує три копійки. Автомашин, в порівнянні з американськими містами, дуже мало. Ними їздять або військові люди, або високі урядовці — партійці й бюрократи. Жінки, як і в інших містах, тяжко працюють. Коло Києва ми бачили жінок, що будували залізничу лінію — укладали важкі рейки, робили земляні насипи тощо.

При всякій нагоді ми старалися поговорити з місцевими людьми. Так, у розмовах із людьми ми ствердили, що вся писанина комуністичних і „проґресивних" газет про те, що Совєтський Союз вже ось-ось пережене Америку в продукції молока, масла і м'яса — це брехня. Від людей ми довідалися, що на кожну крамницю призначена обмежена кількість тих харчових продуктів, і їх не вистачає для всіх покупців. Якщо хтось бажає купити м'яса, масла чи молока, то мусить прийти скорше; бо, як спізниться, то нічого вже не дістане. Після того, як призначений для крамниці контингент товару розпродадуть, крамниці зараз же замикають.

В порівнянні до заробітних платень ціни на речі щоденного вжитку дуже високі. Чоловічий одяг коштує — 180 рублів; плащ — 260 рублів; добрі черевики — від 20 до 50 рублів, полотняні черевики — 10 рублів; метр матерії (район сілк), що її в ЗДА продають по 50-60 центів, коштує від 10 до 50 рублів.

Володимир Соловйов

ЛЕГЕНДА ПРО АНТИХРИСТА

(VIII)

У той час величезний натовп людей оточив Гарам-аш-Шаріф. І коли стемніло, імператор, разом з Аполлонієм, вийшов на східній балькон, викликаючи бурю ентузіязму. Він ласкаво вклонявся на всі сторони, а Аполлоній безперестанку витягав з великих кошів, що їх принесли кардинали-диякони, і кидав угору римські свічки, ракети, вогнистий пил, перлово-фосфоричного або веселкового кольору, що спалахував на доторк його руки. Спадаючи вниз, вони обертались на безчисленні різнокольорові аркуші паперу з цілковитими і безумовними відпустами всіх гріхів, минулих, теперішніх і прийдешніх. Радість народу переходила всі межі. Правда, деякі люди твердили, що вони бачили на власні очі, як відпусти оберталися на огидних ропух і гадюк, але переважна більшість була настроєна ентузіястично. Народні святкування тривали кілька днів, і чародій Аполлоній доконував такі чудесні і неймовірні речі, що годі було б описувати їх.

Ти є Петро!

У той самий час на пустинних пагорбах Єрихо християни постили і молились. Увечері четвертого дня, присмерком, професор Павлі з дев'ятьма товаришами, ослами і возом вибралися до Єрусалиму. Бічними вулицями ввійшли вони до Гарет-ен-Насару, наближаючись до святині Воскресення, де тіла Папи Петра і старця Івана лежали на хіднику. О тій порі вулиці були безлюдні, бо все населення міста пішло до Гарам-аш-Шафіру. Сторожа поснула. Професор Павлі побачив, що тіла не були торкнені розкладом, не стужавіли й не отяжіли, і звелів покласти їх на мари і прикрити плащами. Тією самою окружною дорогою всі вони повернулись до своїх людей.

Як тільки мари поставлено на землю, дух життя повернувся до мертвих. Вони заворушились, намагаючись скинути плащі, що прикривали їх. З радісними окликами всі рушили, щоб допомогти їм, і незабаром обидва воскреслі стояли на ногах, здорові і неушкоджені. Вернувшись до життя, старець Іван сказав:

— Гаразд, мої дорогі діти. Ось те, що я вам тепер скажу: прийшов час, щоб ми сповнили Христову молитву про Його учнів, щоб вони були одне, так, як Він і Батько є одно. Заради цієї єдности во Христі, мої діти, віддаймо пошану нашому дорогому братові Петрові. Хай він пасе Христову паству вкінці. Ось, брате! — і він обійняв Петра.

До них підійшов професор Павлі: — Tu est Petrus, — сказав він до Папи. — Jetzt ist es ja gruendlich erwiesen und ausser jedem Zweifel gesetzt. І гаряче стиснув Петрову руку своєю правою, а ліву подав Іванові, кажучи: — So also, Vaeterchen, nun sind wir ja Eins in Christu.

І так сталося об'єднання Церков темної ночі, на високому й самотньому місці. Але темінь ночі нагло просвітилась ясним світлом, і великий знак з'явився на небі: жінка, одягнена в сонце, з місяцем під стопами, в короні з дванадцятьох зірок. Якийсь час знак стояв на тому самому місці, а тоді поволі посунувся на південь. Папа Петро підніс своє жезло і кликнув: „Це наш стяг! Ходімо за ним!" І він пішов у напрямі візії, а за ним рушили обидва старші і ввесь натовп християн — в напрямі Божої гори, Синаю...

Антихрист скидає маску

Коли духові провідники християнства відійшли в арабську пустиню, куди маса вірних, відданих правді, напливала до них із усіх країв світу, чародій антипапа зумів без перешкод здеморалізувати своїми чудесами всіх інших, поверхових християн, не розчарованих в антихристові. Він заявив, що з допомогою своїх ключів відкриє двері між земним і позагробним світами, щоб мертві і живі, а також люди і демони стали між собою у постійнім зв'язку. І так розвинувся новий, нечуваний доти рід містичної розпусти й ідолопоклонства.

Імператор, уважаючи, що він кріпко розташувався на релігійному ґрунті, на напологливі суґестії таємничого голосу „батька" заявив себе єдиноправдивим втіленням найвищого Божества. Але тут зустрівся він з новими труднощами із зовсім несподіваного боку: прот нього повстали жиди.

Цей нарід, що начисляв у той час яких тридцять мільйонів, уклав свою частку в підготування й сконсолідування світового успіху надлюдини. І коли вона перенеслася до Єрусалиму, потай підтримуючи жидівське передання, що її головною ціллю є встановлення світового панування Ізраїлю, жиди визнали її своїм Месією. Їхня месіяністична відданість надлюдині не знала меж. Але несподівано збунтувались, дихаючи гнівом і помстою.

Цю наглу зміну, без сумніву, передсказану Святим Письмом і традицією, пояснив отець Пансофій доволі просто і реалістично: жиди, які вважали імператора за чистокровного і досконалого ізраїльтянина, припадково відкрили, що він не був обрізаний.

Того самого дня Єрусалим, а наступного дня й ціла Палестина збунтувались. Безмежна і палка відданість спасителеві Ізраїлю, обіцяному Месії, обернулася в ненависть таку ж безмежну і таку ж палку до ошуканця і нахабного шахрая. Усе жидівство повстало, як один чоловік, і його вороги побачили із здивуванням, що у своїй глибині душа Ізраїлю жила не тільки калькуляціями та жадобою зиску, але також силою сердечних емоцій — надією і гнівом багатовікової віри.

Тріюмф Христа

Імператор, що не сподівався такого наглого вибуху, втратив самоконтролю і видав едикт, яким засудив на смерть усіх збунтованих жидів і християн. Десятки тисяч тих, що не мали часу узброїтись, вирізано без милосердя. Але незабаром мільйонова армія жидів здобула Єрусалим і оточила антихриста в Гарам-аш-Шафір. Він мав при собі тільки частину ґвардії і не міг устоятись проти такої маси. За допомогою магічного мистецтва свого папи, імператорові вдалося зробити прорив з оточення, і незабаром він знову з'явився в Сирії з численною армією, створеною з поганських племен. Але саме тоді, як передні сторожі обох армій мали зустрітись, почався землетрус нечуваної сили: під Мертвим морем, поблизу якого розтаборились імперські частини, вибухнув величезний вулькан, і ріки вогню, зливаючись у палаюче озеро, поглинули імператора з його полками та його невідлучним приятелем папою Аполлонієм.

Охоплені жахом, жиди побігли в напрямі до Єрусалиму, закликаючи Бога Ізраїлю рятувати їх. Коли вони наблизились до міста, велика блискавка, що сягала від сходу до заходу, розколола небо надвоє, і вони побачили Христа, що сходив з небес у королівських шатах, з ранами від цвяхів на простягнених руках. У той самий час натовп християн під проводом Петра, Івана і Павла наближався до Сіону від сторони Синаю, і звідусюди надбігали інші ентузіястичні натовпи народу: це були жиди і християни, яких стратив антихрист. Вони ожили і панували з Христом упродовж тисячі літ.

(Кінець)

НАША УЧАСТЬ У СВЯТКУВАННЯХ В ДЕНЬ 21-ГО ВЕРЕСНЯ 1963 РОКУ У ВАШИНГТОНІ БУДЕ ДОКАЗОМ НАШОЇ ВІДДАННОСТИ ЗАПОВІТАМ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

ПОВІДОМЛЕННЯ УНСОЮЗУ

У зв'язку з новою акцидентовою грамотою, яку Український Народний Союз почав поширювати з днем 1-го вересня ц. р., наспіло до Головної Канцелярії чимало питань про те, чому ця грамота забезпечує тільки від наслідків нещасливих випадків, які трапилися в автобусах, на залізниці або в літаках, а не охоплює випадків, які трапилися під час їзди власним чи чужим автом.

Інформуємо, що таке сприймання нашої нової акцидентової грамоти є вислідом непорозуміння. Акцидентова грамота УНСоюзу охоплює всі роди нещасливих випадків, однаково тих, які трапилися в автах, як і тих, які сталися під час подорожі в автобусах, поїздах, літаках чи в інших засобах комунікації. Єдина різниця поміж тим, де трапився нещасливий випадок, є в тому, що коли такий випадок трапиться в засобах публічної пасажирської комунікації, наприклад в автобусі, поїзді, літаку й т. п., якими під час випадку забезпечений подорожував, як пасажир, тоді УНСоюз виплачує забезпечення в подвійній висоті, тобто засадничо замісць $5,000 — $10,000.

Слід додати, що акцидентова грамота УНСоюзу забезпечує від наслідків усяких нещасливих випадків, незалежно від того, де вони трапилися, чи під час подорожі, праці, чи вдома. Тим то ця нова акцидентова грамота УНСоюзу є надзвичайно корисним засобом не тільки нового життьового забезпечення, але й то в першу чергу доповненням вже посіданого забезпечення. Низький кошт цього забезпечення, річна вкладка якого становить від $ 9.20 до $ 15.20, і висока сума забезпечення дають усім членам УНСоюзу і тим, що ще в ньому не забезпечилися, виїмкову нагоду набути це цінне забезпечення, без якого в наш час ніхто не може обійтися.

Український Народний Союз
Головна Канцелярія

I. Василищин

Школи українознавства почали свою працю

Скінчилися вакації, і численні школи відкривають широко свої двері для дітвори й молоді. Немає в цій країні ніяких національних чи релігійних перепон, які так дошкульно відчували ми на рідних землях. Навіть расова приналежність перестає вже бути перешкодою в прийнятті дитини до тої чи іншої школи.

Користаймо ж з цих необмежених можливостей і посилаймо всіх без вийнятку наших дітей до початкових, середніх, фахових і високих шкіл. Чим вищу школу вони закінчать, тим вищий щабель на суспільній драбині займуть колись, тим легше, вигідніше, достатніше житимуть вони самі, їхні найближчі, а вслід за тим і вся українська спільнота.

Але, крім згаданих вище американських шкіл, є у нас ще окремий, спеціяльний тип школи, що ним ми найбільше дорожим — це наша школа українознавства. Її повинна відвідувати кожна українська дитина без огляду на те, чи вчиться вона в парохіяльній, публічній чи фаховій школі, в гайскулі чи в коледжі.

Ч о м у ?

Бо в школі українознавства наша дитина навчиться поправної української мови, пізнає її красу й багатство і ніколи не буде стидатися її. В школі українознавства наша дитина пізнає красу і багатство української землі — батьківщини її батьків і дідів, і залишиться вірною їй на все життя; там познайомиться вона з минулим України, з героїчними подвигами наших предків і буде горда із свого походження; там довідається, що наш нарід має свою власну велику, стару культуру, і переконається, що нам нічого соромитися, що ми — українці.

Читаючи перлини української літератури, наша дитина побачить наглядно,, що ідеалом українця є не грубий, самолюбний матеріяліст, кар'єрист, радий вирости коштом інших, еґоїст, що шукає в житті лише особистої наживи й насолоди, а чесна, освічена, працьовита людина, готова кожної хвилини стати в обороні правди, віддати душу свою за друзів своїх, прагнути до добра і краси, до сонця, до волі.

Школа українознавства зв'яже нашу молодь невидимими золотими нитками з далекою, незнаною їй Україною і закріпить цей зв'язок на все її життя. Вона навчить її любити Бога і бути добрими, прикладними синами своєї Церкви і свого народу.

При змінених політичних обставинах на наших рідних землях закінчення школи українознавства дасть нашій молоді спроможність включитися без ніяких перепон активно в громадське, суспільне, господарське чи культурне життя в Україні. Коли ж їй прийдеться жити і працювати тут, то свідоцтво школи українознавства відкриє їй шлях до життьової кар'єри. Бо всюди — в адміністрації чи у війську, в економіці, в політиці, в наукових, культурних, мистецьких чи харитативних установах — перш шенство матиме той, хто, крім англійської, знатиме бодай ще одну іншу мову. А українська мова — це ж мова другого щодо величини члена великої, многонаціональної сімї слов'янських народів. Розуміють це в деяких американських університетах, де зараховують певну кількість кредитів абсольвентам шкіл українознавства.

Посилаючи дитину до школи українознавства, ми не лише забезпечуємо її від денаціоналізації, але й допомагаємо їй вирости на зразкових, ідейних громадян, виконуємо наш святий обов'язок перед Богом, Україною і перед нашою прибраною батьківщиною — Америкою.

Колись, в умовах ворожого гніту і тяжких матеріяльних злиднів, складали ми постійно поважні суми, щоб утримувати для нашої молоді свої рідні школи. Наша молодь жила тоді на рідній землі, в рідному оточенні і не була в такій мірі виставлена на небезпеку денаціоналізації й зіпсуття, як тут, серед чужого моря. Чи ж тепер, коли ми, слава Богу, живемо достатніше, коли перед нашою молоддю відкриті величезні можливості, але водночас і велика небезпека, що вона, відірвана від рідного пня, може безслідно пропасти, втопитися в тому чужому морі, чи, тепер ми, українські політичні еміґранти, свідомі завдань, які на нас тяжать, пожаліємо тих кілька долярів на місяць, щоб забезпечити нашим дітям кращу долю, а для нації зберегти її найбільший скарб — майбутніх українських діячів — патріотів?

Ні, цьому не бути! Бо інакше Господь відвернувся б від нас, а нарід прокляв би нас.

Школи українознавства почали вже свою працю. Хто не вписав до них ще своєї дитини, хай зробить це не відкладаючи, сьогодні ще.

Пам'ятаймо і передаваймо один одному клич поневоленої рідної землі: **Ані одна українська дитина не сміє залишитися поза школою українознавства.**

„ЗБІРНИК НА ПОШАНУ ЗЕНОНА КУЗЕЛІ"

(Закінчення із сторони 2-ої)

фічна праця про національний склад населення України в світлі совєтських переписів 1926 і 1959 років. Цікавою є праця про еволюцію старого українського рудництва в світлі топоніміки, тобто відгомін залізорудної промисловости в географічній номенклятурі (ономастика). Не менш цікавою є праця про етногенезу слов'ян у новій археологічній літературі, зв'язана з проблемою прабатьківщини слов'янства. У світлі цієї тематики стає яснішою проблема праукраїнської етногенези, що зайняла належне їй місце в новій схемі історії України, яку починається тепер не від Київської Держави, а від праісторії й ранньої історії. Висновки автора праці: східні й західні слов'яни — споконвічні автохтони на своїх історичних землях; етнічною розвоєвою базою для східніх слов'ян (українців) були праісторичні хліборобські племена Подніпров'я, Подністров'я та Побужжя і їхні нащадки - анти покриваються не лише з археологічними даними, але й з найстаршими писаними джерелами, в тому числі з Геродотовою Скитією.

Проблему впливів середземноморського басейну на розвиток духовости античної України порушує праця про вплив ранньої грецької духовости на розвиток поняття античної України. Совєтські дослідники присвячують проблемам праісторії й ранньої історії Східньої Европи відносно багата уваги, стараючися розв'язувати ці питання в дусі, сказати б, культурного й політичного дуалізму, тобто єдности й спільности не лише Київської Руси, але й старших періодів. Така теза, препарована з ідеологічно - політичних розрахунків, не має, очевидно, нічого спільного із об'єктивною історичною наукою. Тому добре, що представники вільної української науки держать палець на живчику справи й реагують своїми публікаціями на тенденційні погляди ворогів української історичної правди.

Між авторами Збірника знаходимо багато заслужених в українській науці імен. Було б добре, якби в ньому взяло участь більше чужих учених, знаних на форумі світової науки.

Наукова вартість Збірника незаперечна. Деякі теми мають гостро актуальне значення, — Переяславський договір з правного боку; Мазепинська проблематика; Україна як підмет міжнародного права й причинок до нищення большевиками Української Католицької Церкви. Це ті проблеми, які не сходять із сторінок наукових і популярних публікацій — життьові питання українського народу й його державности. Український учений на еміґрації здає собі докладно справу із сучасного положення свого народу й займається в першу чергу проблемами, під кутом яких знаходиться вся наша дійсність. Наука, що йде в парі з історичним життям народу, гідна того, щоб її підтримувати як морально, так і матеріяльно. Позитивним явищем є й той факт, що Збірник опрацювали соборні сили української науки, тобто дослідники з різних частин української землі.

Зачуваємо, що підготовляється новий Збірник — на пошану сл. пам'яті І. Мірчука, директора Історично - Філософічної Секції НТШ і ректора Українського Вільного Університету. Треба сподіватися, що українська громада, свідома своїх обов'язків політичної еміґрації, допоможе в реалізації цієї корисної справи.

● Соціялістичний Інтернаціонал, себто міжнародна організація соціял - демократичних партій, який почав свої наради в понеділок 9 вересня, буде, м. і. нараджуватись на питанням, чи можливо перевести загальне міжнародне роззброєння, коли нема одного світового уряду, який міг би стежити, чи котрась країна не зброїться крадькома.

● Кол. югославський король Петро II, який перебуває в Америці, поспішив до Венеції, де його дружина Александра затруїлась насонними порошками. Її стан здоров'я був спершу дуже грізний, але її відрятували.

Т-ВО ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ м. НЮАРК, Н. Дж.

Ділимось сумною вісткою з усім Українським Громадянством в США, що в неділю 25-го серпня 1963 року ненадійно відійшов у Вічність Віце-Президент Української Народної Республіки

Іван Павлович БАГРЯНИЙ

видатний український поет, публіцист, генеральний секретар ЦК УРДП, член Української Національної Ради.

Родині Покійного, Президентові Державного Центру Української Народної Республіки, Українській Національній Раді та Виконному Органу, як і Всім Членам Революційно Демократичних Переконань, виносимо своє глибоке співчуття.

ПАНАХИДА
по бл. п. І. П. БАГРЯНОМУ
буде відправлена
в Українській Православній Церкві
СВ. ВОЗНЕСІННЯ
675 S. 19th Street, Нюарк, Н. Дж.
15-го вересня 1963 р. коло 11:30 год. дня.
В українській Православній Церкві
СВ. ТРОЙЦІ
315 Виверлі Авеню в Нюарку, Н. Дж.
22-го вересня 1963 р., о год. 12-ій дня.

УКРАЇНСЬКИЙ ТАНЦЮВАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ З МОНТРЕАЛЮ ВИСТУПАТИМЕ ЦЬОГО ТИЖНЯ НА СОЮЗІВЦІ

В рамцях різних імпрез, передбачених на кінець цього тижня на Союзівці, привертає увагу виступ Українського Танцювального Ансамблю Марунчака із Монтреалю, що відбудеться в суботу 14-го вересня перед вибором „Міс Союзівки". Танцювальний ансамбль Петра Марунчака широко відомий із своїх виступів в різних місцевостях Канади, теж і в канадійській телевізії, які знайшли дуже прихильну оцінку і в українській і в англомовній канадійській пресі. Ансамбль Марунчака існує вже 12 років й українці Америки зможуть ознайомитися з його танцювальним мистецтвом під час першого його виступу на Союзівці. На фото: група танцюристів з Ансамблю Марунчака в танку.

Увага! Студенти Іллинойського університету!

Управа Української Студентської Громади при Іллинойському університеті в Урбані, Іллиной, просить усіх українських студентів, які будуть студіювати в Урбані цього шкільного року, повідомити голову Громади, Богдана Сацюка, про свою адресу на „кемпусі", негайно після свого приїзду до Урбани, щоб Управа мала нові адреси ще перед Загальними Зборами, які відбудуться під час першого або другого тижня навчання. Просимо телефонувати число телефону 365 - 1325 (Урбана).

● **У Південному В'єтнамі,** у великому ставі недалеко місцевости Дананґ, появилась одна така велика риба, що звертала на себе увагу всіх рибалок. На тлі теперішнього переслідування буддистів державними властями поширилась між місцевими буддистами віра, що ця риба — це інкарнація Будди. Військо пробувало зловити рибу великими сітями або вбити її ручними гранатами і набоями, прив'язаними до киданих у став харчів. Але риба не піймалась у ніодну з тих засідок. Десятки тисяч в'єтнамців паломничать тепер до того ставу, щоб набрати з нього „святу воду".

Пакістан і Індія взаємно оскаржують себе у веденні шпигунства

Карачі. — Пакістанський уряд зажадав від індійського, щоб той відкликав так званого дорадника і трьох інших членів Індійської Високої Комісії, що існує в Пакістані від часу поділу колишньої коронної колонії Індії на самостійні держави Індію і Пакістан. Пакістанський уряд твердить, що той летунський фахівець, насправді з функціями летунського атташе, капітан П. В. Павар, організував і очолював шпигунську сіть в Пакістані. Пакістанські власті мали переловити одного свого летунського старшину, як він передавав шпигунські матеріяли тому індійському старшині під час одного прийняття. Три інші індійські урядовці були помічниками капітана Павара. Всіх їх мають відкликати в найкоротшому часі. Індія відповіла такими ж закидами на адресу Панкістану. Прем'єр Неру заявив, що він зажадав відкликання з Індії пакістанського летунського атташе і його трьох помічників за ведення шпигунської роботи, при чому покликався на арештування недавно індійського старшини, який ніби постачав пакістанському атташе шпигунські документи. Нема сумніву, що це оскарження відплатне і суто політичне.

Ця справа знову загострила атмосферу між Пакістаном і Індією, між якими від 1948-го року існує перманентний спір за провінцію Кашмір. Недавні переговори за посередництвом ЗДА і Британії розбилися, а індійський прем'єр Неру заявив тому два тижні, що Індія відкликує всі свої пропозиції, що їх зробила під час тих переговорів.

Прихильники Ґолдвотера організують своє бюро в Ню Йорку

Вашинґтон. — Крайовий Комітет за найменування сенатора Ґолдвотера на кандидата на президента повідомив, що в найближчих днях зорганізує своє бюро в місті Ню Йорку, щоб почати кампанію в цілому стейті губернатора Рокефеллера, який може бути противником арізонського сенатора в змаганнях за найменування на кандидата на президента. Давніше два противники з тієї самої партії не пхалися до стейту свого суперника, трохи тому, що воно „не випадало", а головно тому, що це не виплачувалося. Але тепер заіснувала така ситуація, що Ґолдвотерові прихильники не хочуть допустити до того, щоб Рокефеллер мав за собою велику більшість конвенційних делеґатів, може навіть аж 92-ох, тому стараються повести кампанію в тому напрямку, щоб частина нюйоркських делеґатів на Конвенції в Сан Франсіско підтримувала арізонського сенатора. Кожний нюйоркський делеґат, який не буде підтримувати Рокефеллера, буде одночасно успішною реклямою для Ґолдвотера. Коли Рокефеллер не матиме великих успіхів у правиборах в Ню Гемпширі та у Висконсині, тоді влегшена буде праця прихильників сенатора Ґолдвотера.

В Ємені усьому диктують єгиптяни і росіяни

Сана. — В малій арабській країні Ємені, в якій літом минулого року президент Об'єднаної Арабської Республіки Нассер затіяв переворот та активно своїм військом підтримав республіканських революціонерів проти тамошнього короля — новий республіканський режим перевів уже деякі радикальні реформи і вводить їх далі. І так, заведено нову валюту, поширено радіопередачі, будується шляхи, модернізується країну, яка жила все ще середньовічними звичаями і традиціями. Проте в усіх установах, в усіх галузях публічного життя сидять єгипетські громадяни, які всім керують. Крім того в краю є коло 20.000 єгипетського війська, яке живе в цілому місті шатер на передмісті столиці Сані. Поруч із єгиптянами найбільшу ролю грають в Ємені москалі. Є їх коло 1.000 осіб, які вишколюють єменську армію, беруть активну участь у летунських виправах проти монархістичних партизанів та будують велике летовище, що має стати першою совєтською летунською базою на Арабському Півострові та взагалі на Середньому Сході.

Коротні вісті

● **До британійського** пресового бюра Ройтера у Східньому Берліні зголосився чоловік, який представився, як Альфред Свенсон — колишній американський капітан, який хоче вертатися назад до Західньої Німеччини, а німецькі комуністи його не пускають. Він твердив, що нічого не тямить, як він дістався до Східньої Німеччини 4 травня ц. р. Останньою річчю, яку він ніби затямив, це обід на південь від Кассель в Західній Німеччині, де стояв із своєю військовою частиною. В Армії ЗДА вважали його за дезертира. Тепер Свенсон знову зник.

● **Ілля Еренбурґ,** 72-літній совєтський письменник і колишній шеф совєтської пропаґанди, критикований недавно Хрущовим за відхили від „соцреалізму", приєднався до кампанії проти китайських комуністів. У довгій статті у „Правді" він доказує, що нісенітним є переконання китайських комуністів, що коли б у третій світовій атомовій війні загинув світ, то всеодно Китай врятувався би.

● **Попіл спаленого в крематорії у Москві** колишнього британійського дипломата, совєтського шпигуна Гю Бурджеса, який втік був з Англії в 1951 році до Москви і там помер в минулому тижні, брат Бурджеса перевіз з Москви до Лондону. Він заявив на відлеті, що ще не знає, де й коли урна з попелом буде похоронена.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

СУБОТА, 14-го ВЕРЕСНЯ 1963 р.:

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя Відд. 270 о год. 7-ій веч. Проситься всіх членів прибути. — В. Жуковський, секр.

AMBRIDGE Pa. Місячні збори Б-ва св. Василія, 161 Відд. о год. 7:30 веч. в залі клюбу. На зборах буде справа 45-ліття ювілею Відділу який відбудеться 28-го вересня. Відзначення організатора Відділу Антона Подуфалого, та членів основників Івана Коваля і Миколи Мухи. Проситься членів взяти участь. — В. Гладьо, секр.

НЕДІЛЯ, 15-го ВЕРЕСНЯ 1963 р.:

CLEVELAND, Ohio. Місячні збори С-ва Пресв. Діви Марії 112 Відд. в церковній залі св. ап. Петра і Павла після 2-ої і 3-ої Служб Божих. Членство проситься прибути на збори. Анна Шмучок, секр.

БРІДЖПОРТ, Конн. Збори Т-ва Українська Січ, 59 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі під ч. 500 Галет вул. Проситься членство взяти участь в зборах. — Управа.

БОФФАЛО, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая Відд. 127 о год. 11:30 ранку в церковній залі при Філмор і Онейда вул. Членство проситься брати участь в зборах. Члени які не вирівняють своїх вкладок до 25 вересня будуть суспендовані. Побір вкладок кождої неділі в повище згаданому часі. — Управа Відділу.

НЮАРК, Н. Дж. Побір членських вкладок Б-ва св. Івана Хрестителя 76 Відд. від години 12-ої вполудне в Укр. Централі при 180 Вілям вул. а також при Айві вул. при Кот. Каплиці. Також секретар Відділу приймає вкладки при 145 Вест Енд Авеню. Чеки-дивіденди є в секретаря. — За Уряд — С. Мриґлод, пред., В. Салабун, секр.

МЕНВИЛ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 349 Відд. о год. 2-ій по пол. в залі УНДому в Ларітані, Н. Дж. Проситься членів обов'язково прибути. — Управа.

ПАЛМЕРТОН, Па. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая, Відд. 369 о год. 5-ій по пол. в церковній залі. — І. Колтонюк, секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Т-ва Запорозька Січ, Відділ 75 о год. 1-ій по пол. в залі УНДому при вул. Мартін. Проситься членів прибути на збори та вирівняти вкладки. — Леськів, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запорозька Січ, Відд. 362, о год. 1:30 по пол. в церковній залі. Проситься членів вирівняти вкладки. — Ю. Кушнір, гол., Т. Песко, касир, В. Попович, секр.

БАЛТІМОР, Мд. Місячні збори Б-ва Пресвятої Тройці, Відд. 320, о год. 1:30 по пол. в Укр. Гор. Клюбі при 3101 O'Donnell St. Проситься вирівняти вкладки. — Д. Пісецький, пред., І. Малко, секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя, Відд. 292, о год. 1:30 по пол. в УНДомі. — В. Терлецький, гол., О. Рудницький, секр.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запорозька Січ, Відд. 342, о год. 2-ій по пол. в клясі ч. 2 при церкві св. Димитрія. — Управа.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка, Відд. 83, в год. 12:30 до 2 по пол. в Укр. Гор. Клюбі при 847 Н. Френклін вул. Повідомляємо, що від місяця вересня, збори будуть відбуватися кожної третьої неділі в місяці, а не в суботи, як це було під час літнього сезону. — Ст. Гавриш, секр.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Збори Т-ва Подільська Січ, Відд. 8, о год. 2-ій по пол. в залі Клюбу, при 55 Riverdale Ave. Проситься членство вирівняти вкладки. П. Гарасим, пред., В. Мандзій, секр.

Посмертні згадки

ПАРАСКЕВІЯ ПАВЧАК, довголітня членка 158 Відд. УНСоюзу ім. Богдана Хмельницького в Бруклині і дружина відомого союзового діяча і піоніра, громадських діячів у Бруклині, померла 23 травня 1963 року на 78-му році життя. Покійна народилася в Товстім, пов. Скалат, Зах. Україна. Залишила у великому смутку мужа Юліяна, предсідника 158 Відд. УНСоюзу в Бруклині, дві доньки: Ольгу, зам. Кубал і Ірину, зам. Зелінський, двох зятів, 2 внучки: Віру Ольгу і Патріцію, та дальшу родину. Похорон відбувся 27 травня ц. р. з похоронного заведення до церкви св. Духа при 5 N. вул. в Бруклині, а звідси на цвинтар св. Івана в Middle Village, N. Y. при участі Родини, Союзовців і Знайомих, які численно супроводжали Покійну в її останню дорогу. Вічна Їй Пам'ять!

П. Дубовецький секр.

ПЕТРО РОДОЗИЧ, член 177 Відд. УНСоюзу в Провіденс, Р. Ай., помер 16-го червня ц. р. Покійний народився 12-го червня 1911 р. в Вунсакет, Р. Ай. Залишив в смутку дружину Марію, доньки Mrs. Stephania Cronin і Marrion. Похорон відбувся з Української Православної Церкви св. Івана, при участи Родини і Членів Відділу. Поховано Покійного на парафіяльному цвинтарі в Комберлену, Р. Ай. Вічна Йому Пам'ять!

Іван Лаба, секр.

Адвокат **МИКОЛА КОШІВ,** член Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича 94 Відд. УНСоюзу в Гемтремк, Міш. помер дня 31 липня 1963 року на 60-ім році життя. Покійний походив зі Сколе, пов. Стрий, Зах. Україна. Покійний полишив у глибокім смутку дружину Іванну, 2 синів Ярослава і Богдана і дочку Марію, та 3 сестри Стефанію Кошів в Зах. Україні, Олену Бутай і Розалію Шуміляк у Польщі. Похорон відбувся 3-го серпня 1963 р. з похоронного заведення до української кат. церкви Непорочного Зачаття П. Д. Марії, при великій участи Родини, Членів, Приятелів та Знайомих на цвинтар Mt. Olivet. В. Й. П.

В. Крушельницький, секр.

РОЗШУКИ

Irena Niceiecka-Hokke шукає Осипа і Володька Луцісйко з Любичі Королівської 6. Польща, Галичина і Ігора Филипчака з Винниці, Поділля. Писати:
Mrs. T. Ivanov
3617 Blaisdell Ave. South
Minneapolis, Minnesota 55409

В рямках Союзового Дня і святкування 70-річчя „Свободи"
— відбудеться —
в найближчу суботу, 14-го вересня 1963 р.
на СОЮЗІВЦІ в КЕРГОНКСОНІ, Н. Й.

РОЗВАГОВИЙ ВЕЧІР

З участю Українського Танцювального Ансамблю **Марунчака** з Монтреалю, Канада

В програмі виступ гумористів **Ікера і М. Понеділка**

Головною атракцією вечора буде

ВИБІР МІСС СОЮЗІВКИ НА 1964 РІК

До конкурсу можуть ставати українські дівчата у віці від 17 до 25 р. Членство в УНСоюзі є обов'язковою вимогою. Міс Союзівка, крім відзначень і почестей, має право до безкоштовного побуту на Союзівці в найближчому сезоні, а її дві дружки зможуть провести там безкоштовно довільний кінець тижня.

Майстром церемонії при виборі буде **Микола Понеділок**

ПІСЛЯ ПРОГРАМИ

ЗАБАВА з ТАНЦЯМИ
при звуках оркестри

ТАРЗАН, ч. 5104. П'єр підозріває Алі...

— Це здається дивним, — роздумував шейх, — що ваш приятель навіть не вистрелив до носорога...

— І справді! — відповів Тарзан. — А він же був спеціяліст - ловець... Як воно могло таке зло статися, якби не...

— Вибачте мені, — нервово вмішався П'єр. — Я не люблю натякати... Але ж місьє Келлі та Алі мали між собою якісь порахунки!